

Istuin parvekkeella lempikahvikuppi kädessä, siemailen aamukahvia. Aamukahvi oli parasta juoda mustana, koska ilman sitä en heräisi kunnolla. Otin L&M sinisen tupakan askista ja laitoin sen huulteni väliin. Kaivoin vanhojen shortsieni taskusta sytkärin ja sytytin tupakan. Vedin ensimmäiset henkoset tupakastani ja hörpin kahviani. Nautin hitaasta aamustani samalla kun seurasin maailman menoa parvekkeelta. Ihmisillä oli kiire, olihan perjantai aamu. Kiedoin pastellinpinkit hiukseni nutturalle. Tumppasin tupakan ja laitoin sen vanhaan kurkkusalaattipurkkiin jota pidin tuhkiksena. Nousin vanhalta puutarhatuoliltani, jossa oli värjäytymiä liasta. Menin sisälle ja kaadoin lisää kahvia itselleni. Vilkaisin ympärillä olevaa kaaosta ja huokaisin. En ollut jaksanut tällä viikolla siivota ollenkaan, koska noh... en vain jaksanut. Tiesin kuitenkin että tänään tai huomenna minun pitäisi jaksaa siivota edes hieman koska sunnuntaina tätini ja isäni tulisivat käymään luonani. En ole koskaan ollut kovin hyvissä väleissä isäni kanssa. Hän ja äitini erosivat kun aloitin koulun. Muutin silloin äitini kanssa hieman kauemmaksi ja isä ei enään pitänyt meihin yhteyttä. Isäni aloitti elämänsä uudestaan, toisen naisen kanssa ja heillä on 3 lasta jotka ovat sisarpuoliani. Heidän kanssa juttelen silloin tällöin. Mutta tätini eli isäni sisko on todella tärkeä minulle. Hän on aina ollut tekemisissä kanssani ja auttoi minua paljon kun äitini kuoli 4 vuotta sitten syöpään. Ja hän myös auttoi minua saamaan isäni takaisin. Onhan minulla onneksi paras ystäväni, Markus. Markuksen kanssa olemme olleet ystäviä jo +10 vuotta. Tutustuimme kun olimme 7 vuotiaita ja nyt olemme molemmat 18 vuotiaita. Markus asuu lähellä minua ja olemme päivittäin tekemisissä. Hän on ollut kaikkein suurin tuki ja turva minulle. Katsahdin kelloa, se alkoi lähentyä jo 11. Join kahvini loppuun ja laitoin Markukselle viestin että mitä hän tekee tänään. Toivoin että hän ehtisi tulla vaikka kahville luokseni ja auttaa minua hieman siivoamaan. Tämä viikko on vaan ollut erittäin raskas. Äitini kuolemasta tuli 4 vuotta. Pitkän aikaa sivuutin suruni kokonaan ja vasta vuosi sitten aloin käsittelemään sitä kunnolla terapian avulla. Tämä kulunut vuosi on ollut sen vuoksi todella raskas. Huokaisin ja katsoin itseäni peilistä. En ollut käynyt pariin päivään suihkussa, en vain pystynyt. Nyt aloin voimaan hieman paremmin ja päätin käydä pitkässä ja kuumassa suihkussa. Hain puhtaan pyyhkeen ja puhtaat vaatteet vaatehuoneestani. Sekin oli sekasorron vallassa. Pyykkiäkin pitäisi pestä... Huokaisin syvään ja mietin mielessäni "Kaikki selviää kyllä, älä ole niin ankara itsellesi" Pääsin vihdoon suihkuun. Istuin suihkunlattialle. Suihku oli tietyllä tavalla minun oma turvapaikkani. Siellä minä sain vain olla ja vaikka itkeä ilman että kukaan kuulisi tai näkisi. Itkinkin, taas. Istuin suihkun alla kauan ennenkuin sain pestyä itseni. Joka päivä, hajosin palasiksi ja jouduin kasaamaan itseäni pala palalta. Jokainen päivä oli taistelua itseni kanssa. Tähän asti olin kumminkin selvinnyt. Pääsin suihkusta pois, kiedoin pyyhkeen ympärilleni ja menin makuuhuoneeseen. Markus oli soittanut. Katsoin hetken mustaa ruutua puhelimessestä kunnes sain kasattua itseni soittamaan takaisin. Markus kyseli kuulumisia ja sanoi että tulee pian käymään. Joo... valtava ahdistus valtasi minut kun tajusin että täällä on niin kamalan sotkuista. Vaikka samalla toivoin että Markus ehkä auttaisi minua siivoamaan. Sekavat ajatukset. Kumpi tämä päivä olisi jo ohitse.